

Bielsko Biała 21.11.2011r.

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku-Białej na posiedzeniu w dniu 21.11.2011r. w składzie orzekającym :

Przewodniczący : mgr Krystyna Stoczek
Członek : mgr Janusz Gindera
Członek : mgr Jarosław Pająk

po rozpatrzeniu wniosku Janusza Błanik reprezentowanego przez Zbigniewa Gelzok zam. ul. Bracka 16A, 44-251 Rybnik o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bielsku Białej z dnia 29.11.2010r. nr. SKO. V 428/3971/170/10 odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Miasta Ustroń z dnia 15.02.2010r. nr. SR.76240-1/10.

w przedmiocie : umorzenia postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „ Budowie stacji bazowej telefonii komórkowej PTK Centertel nr 8312 Ustroń Jaszowiec zlokalizowanej w Ustroniu przy ul. Wczasowej 1 ”

działając na podstawie art. 17,18,21 ust.1 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. Nr 79 poz. 856), art. 138 § 1 pkt 2 , art. 156 § 1 pkt 2 oraz art.158 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego

o r z e k a

uchylić decyzję tut. Kolegium z dnia 29.11.2010r. nr. SKO. V 428/3971/170/10 i stwierdzić nieważność decyzji Burmistrza Miasta Ustroń z dnia 15.02.2010r. nr. SR.76240-1/10.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.02.2010r. nr SR 76240-1/4/10 organ I instancji umorzył postępowanie w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie stacji bazowej telefonii komórkowej PTK Centertel nr 8312 Ustroń Jaszowiec zlokalizowanej w Ustroniu przy ul. Wczasowej 1”.

Pismem z dnia 16.08.2010r. Pan Janusz Błanik zwrócił się do tut. Kolegium o wszczęcie z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności powyższej decyzji jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

Wnioskodawca zarzucił powyższej decyzji naruszenie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz przepisów ustawy z dnia 3.10.2008r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Pismem z dnia 10.11.2010r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku Białej zawiadomiło o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji informując jednocześnie o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym sprawy.

Zaskarżoną decyzją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bielsku Białej odmówiło stwierdzenia nieważności powyższej decyzji ponieważ w niniejszej sprawie organ I instancji umarżając postępowanie nie naruszył prawa w sposób rażący.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy pełnomocnik wnioskodawcy dokonał wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Decyzją z dnia 10.01.2011r. nr. SKO V 428/5737/294/10 tut. Kolegium utrzymało w mocy swoją decyzję z dnia 29.11.2010r. nr SKO V 428/3971/170/10.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez stronę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2011r. sygn. akt II SA/GL 129/11 WSA w Gliwicach uchylił decyzję Kolegium z dnia 10.01.2011r.

Po rozpatrzeniu wniosku pełnomocnika strony stosując się do wytycznych zawartych w wyroku sądu tut. Kolegium postanawia uchylić swoją decyzję z dnia 29.11.2010r. nr. SKO. V 428/3971/170/10 i stwierdzić nieważność decyzji Burmistrza Miasta Ustroń z dnia 15.02.2010r. nr. SR.76240-1/10.

W rozpatrywanej sprawie wnioskodawca domagał się stwierdzenia nieważności decyzji organu I instancji na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 kpa.

Zgodnie z tym przepisem organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Pojęcie „rażące naruszenie prawa” jest pojęciem niedookreślonym i jego zdefiniowanie ustawodawca pozostawił wykładni dokonywanej w świetle okoliczności konkretnej sprawy. Dokonując wykładni gramatycznej tego pojęcia należy stwierdzić, że jest to naruszenie oczywiste, szczególnie istotne, gdy decyzja jest ewidentnie sprzeczna z prawem i skutek tego naruszenia istnieją w niej wady o dużym ciężarze gatunkowym.

Należy podkreślić, że z rażącym naruszeniem prawa nie można utożsamiać każdego naruszenia prawa. O rażącym naruszeniu prawa można mówić wyłącznie w sytuacji gdy proste zestawienie treści decyzji z treścią przepisu prowadzi do wniosku, że pozostają one za sobą w jawnej sprzeczności.

„ Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządowego państwa.

2. Obowiązkiem organu stwierdzającego nieważność decyzji jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa jest wyraźne wykazanie, jaki konkretny przepis został naruszony i dlaczego naruszenie to organ ocenił jako rażące .”(V SA 86/92 wyrok NSA w Warszawie 1992.10.21).

Jak podniósł sąd w wyroku za rażące można również uznać naruszenie przepisów procedury. Z przypadkiem rażącego naruszenia będziemy mieć do czynienia gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy stoi w oczywistej sprzeczności z orzeczeniem organu wydającego decyzję, co godzi w zasadę prawdy obiektywnej.

W obecnym stanie prawnym kwalifikacji przedsięwzięcia polegającego na budowie bądź modernizacji stacji telefonii komórkowej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się na podstawie równoważnej mocy promieniowania izotropowo wyznaczonej dla każdej anteny przy czym istotna jest tu także odległość (mierzona od środka elektrycznego) od miejsc dostępnych dla ludności.

Przedsięwzięcie nie będzie więc kwalifikować się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymienionych w § 2 i § 3 omawianego rozporządzenia gdy wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania każdej z anten sektorowych , w odległościach wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko od środka elektrycznego nie znajdą się miejsca dostępne dla ludności.

Z treści dokumentu przedłożonego przez inwestora (kwalifikacja przedsięwzięcia opracowana przez Grzegorza Ślusarczyka) wynika , że wzdłuż osi głównych wiązek promieniowania anten BSA 001 i BSA 003 w odległości do 70m i 150m od środka elektrycznego nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności.

Takiego samego ustalenia dokonał organ I instancji w swojej decyzji umarzającej postępowanie jak również tutaj. Kolegium w decyzji z dnia 10.01.2011r. nr. SKO V 428/5737/294/10 uchylonej następnie przez sąd.

Jak słusznie podniesiono w uzasadnieniu wyroku sądowego stanowisko obu organów było błędne.

Działka nr 2644/51 położona jest na terenie m. in. o symbolu 8MU (strefa mieszkaniowo – usługowa) , dla której maksymalna wysokość zabudowy wynosi 1,5 kondygnacji + poddasze użytkowe.

Minimalna wysokość osi głównej wiązki promieniowania wynosząca 7,5m w odległości 100-150m od anteny BSA 0003 tilt 4 °EIRP 4272 W, oznacza że miejsca dostępne dla ludności występują z dachów budynków o wysokości ok. 5,5m. Budowa takich budynków jest zgodnie z postanowieniami planu zagospodarowania przestrzennego na przedmiotowym terenie dopuszczalna.

W związku z powyższym biorąc pod uwagę definicję miejsc dostępnych dla ludności zawartą w art. 124 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska należy uznać, że w niniejszej sprawie wzdłuż osi głównych wiązek promieniowania anten BSA 001 i BSA 003 w odległości do 70m i 150m od środka elektrycznego znajdują się miejsca dostępne dla ludności.

W takim stanie faktycznym dla planowanego zamierzenia wymagana była decyzja środowiskowa zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy w związku z § 3 ust. 1pkt 8 omawianego rozporządzenia.

Umorzenie postępowania przez organ I instancji w oparciu o art. 105 § 1 kpa było więc niezasadne.

Biorąc pod uwagę powyższe wytyczne sądu tut. Kolegium na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa stwierdza więc nieważność decyzji Burmistrza Miasta Ustroń jako wydanej z naruszeniem art. 7, 77 § 1 , 80 kpa.

Odnosząc się do pozostałych argumentów zawartych we wniosku należy zauważyć, że o ile wady decyzji, o których mowa we wniosku o stwierdzenie nieważności oraz we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy podnoszone w postępowaniu odwoławczym mogłyby być podstawą do uchylenia decyzji organu I instancji to w nadzwyczajnym postępowaniu jakim jest postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności nie mogą stanowić przesłanki do wyeliminowania decyzji z obrotu prawnego. Nie są to bowiem wady naruszające prawo w sposób rażący.

I tak za rażące naruszenie prawa nie można uznać orzeczenia organu I instancji o umorzeniu postępowania zamiast wydania decyzji odmownej ponieważ jak już podniósł sąd w wyroku ustawa o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie , udziale społeczeństwa ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie reguluje wprost przesłanek odmowy uwzględnienia wniosku o wydanie decyzji środowiskowej.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.

Stronie służy skarga na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, o ile

naruszałaby prawo. Skargę wnosi się za pośrednictwem tut. Kolegium w dwóch egzemplarzach w terminie 30 dni od daty otrzymania decyzji.

Przewodniczący:



Członek

:



Członek

:



Otrzymują:

01. Zbigniew Gelzok; ul. Bracka 16A; 44-251 Rybnik 9

02. Burmistrz Miasta Ustroń; ul. Rynek 1; 43-450 Ustroń + kserokopia
wyroku WSA

03. Tomasz Lortz; ul. Rolna 43; 40-555 Katowice